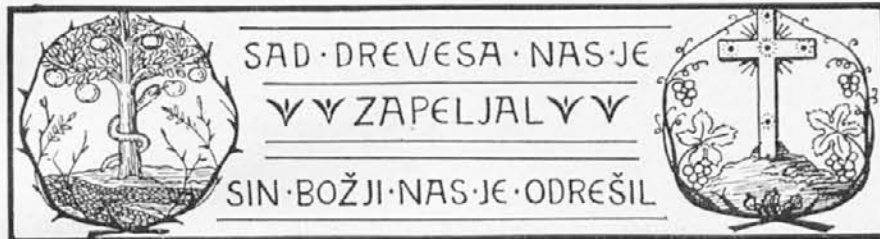

naša zvezda

Živi s Cerkvijo v svetih velikonočnih dneh

24. marec

VÉLIKA SREDA

Danes, jutri in v petek opravijo duhovniki del svojih vsakdanjih molitev, brevirja, slovesno v cerkvi. Nekdaj so molili ta del, t. j. jutranjice in hvalnice, v noči pred dočim dnem, pozneje pa so ga prenesli na popoldne ali večer prejšnjega dneva. Pridruži se tudi ti tej molitvi! Da boš mogla slediti, si preskrbi Pogačnikov Veliki teden, kjer boš našla prevedene vse stare in častitljive molitve, ki jih Cerkev v teh dneh že od nekdanj opravljala, ali pa Voduškov Svete maše. (Oba molitvenika je izdala Mohorjeva družba, prvi stane v rdeči obrezi za ude 20 Din.) Če ne, pa vsaj moli sv. križev pot ali žalostni del rožnega venca in premišljuj dogodke in skrivnosti, na katere te Cerkev tisti dan opozarja.

God sv. nadangela Gabriela.

25. marec

VÉLIKI ČETRTER

Na večer pred svojim trpljenjem je Jezus zadnjič jedel velikonočno jagnje, umil apostolom noge, nato pa postavil daritev nove zaveze, po kateri je vsa stoletja blizu svojim vernikom v vseh krajih sveta. Po zadnji večerji pa je odšel Jezus na Oljsko goro, kjer se je začelo njegovo trpljenje: krvavi pot, Judovo izdajstvo.

Pobožno se udeleži sv. daritve. V vsaki cerkvi se opravlja danes samo ena, da si veliko skrivnost dneva tem bolj živo predstavljamo: Jezusa sredi apostolov. Prisluhni pri evangeliju Jezusovemu zadnjemu naročilu. »Ako sem torej jaz, Gospod in Učenik, vam noge umil, ste tudi vi dolžni drug drugemu noge umivati.« Bodimo skromni in ljubimo se med seboj! Pri obhajilu sprejmi Jezusa v svoje srce.

Po maši prenese mašnik sv. Rešnje Telo k stranskemu oltarju, kjer se odslej hrani, nato pa razkrije ostale oltarje. — V stolnici posvečuje danes škof sveta olja: po očenašu bolniško olje, po obhajilu pa krstno olje in sv. krizmo. Po maši umiva noge dvanajstim starčkom.

26. marec

VÉLIKI PETEK

Žalostni dan Jezusovega trpljenja in smrti. Vsaj ta dan pomisli, kaj je Jezus tudi zate trpel, spremljaj ga v duhu po njegovi bridki poti: s getsemanskega vrta k Anu, od njega k velikemu duhovniku Kaifu, nato v sodno hišo k Pilatu, od njega k Herodu in nazaj k Pilatu. Vso noč in vse dopoldne je Jezus na nogah, kot zločinca ga vodijo zvezanega, zdaj sem, zdaj tja. Zasliševanje, surovi udarci, bičanje, kronanje s trnjem. In končno mora Jezus ves izmučen in izčrpan zadeti križ in ga sam sebi nesti na Kalva-

rijo. Na križu je mislil nate in ti je dal Marijo za mater. Okrog treh popoldne pa je v mukah, izdihnil.

Da bi nam tem živeje stopila pred oči Jezusova krvava daritev na križu, se danes ne opravlja sv. maša. Mašnik bere počitilo o Jezusovem trpljenju, ki ga je spisal sv. Janez, nato moli za Cerkev, za krivoverce, razkolnike, Jude in pogane. Sledi razkritje in čiščenje križa, nato pa se vrši obred, pri katerem zaužije mašnik prejšnji dan posvečeno hostijo. Drugo, tudi prejšnji dan posvečeno hostijo pa izpostavi v čiščenje pri božjem grobu.

Ko obiskuješ božji grob v poedinah cerkvah, spomni se, da te dni Jezusa ni v tabernaklju na glavnem oltarju, marveč da je na oltarju božjega groba. Zato spoštljivo poklekni, kadar greš mimo. In ko gledaš pestro sliko, ki ti jo nudi lepo okrašeni oltar, ne pozabi, da vse to velja Jezusu, ki je pod podobo belega kruha v monštranci navzoč.

28. marec

VÉLIKA NEDELJA

Naš največji praznik, praznik vseh praznikov, glavna nedelja, ki ožarja s svojim sijajem vse druge nedelje v letu. »To je dan, ki ga je naredil Gospod; radujemo in veselimo se ga!« Kristus je vstal, premagal greh, smrt in pekel in z njim smo vstali tudi mi k novemu življenju. Vsa probujajoča se pomlad v naravi, zelenje, cvetje in petje ptic je le medla senca pomladi, novega življenja, ki smo ga s Kristusom postali deležni. Evangelij o prvem velikonočnem jutru (Mr 16, 1—7).

29. marec VELIKONOČNI PONEDELJEK

Evangelij o učencih, ki sta šla žalostna v Emavs, pa sta srečala vstalega Kristusa in ga spoznala — po lomljenju kruha (Lk 24, 13—35). Tudi k nam prihaja pod isto podobo v sv. obhajilu. — Praznik ni več zapovedan.

27. marec

VÉLIKA SOBOTA

Prvotno so se spominjali verniki ta dan samo Gospodovega počitka v grobu, skrivnost vstajenja pa so slovesno obhajali šele ponoči. V tej najbolj častitljivi noči so vstali tudi katehumeni k novemu življenju v Kristusu. Pozneje pa so prenesli obrede nekdanje vélike noči na sobotno dopoldne.

Kristus je naša luč, naše veselje, vstajenje in življenje, te misli zvene iz današnjega bogoslužja. Zarana ukreše duhovnik iz krema ogenj (podoba iz groba vstalega Kristusa) in prosi, da bi nas vse razsvetljeval božji ogenj in božji sijaj, ki ga nam je Kristus prinesel. Ta ogenj nese nato v temno cerkev in veselo kliče: Luč Kristusova. Z njim prižge velikonočno svečo, ki predstavlja Kristusa. Pri tem pozove diakon vernike z veličastno hvalnico »Razveseli se k veselju: »Veseli se, zemlja, ožarjena z nebeške svetlobe, in začni, razsvetljena od nebeškega sijaja, da je prešla tema z vsega sveta!« Sledi branje prerokb, blagoslov krstne vode (v župnih cerkvah), litanije svetnikov, nato pa slovesna sv. maša. Pri slavi se spet oglase orgle, zvončki in zvonovi, ki so ob začetku trpljenja, na véliki četrtek utihnili. Po listu pa zapoje mašnik trikrat veseli velikonočni vzklik in pozdrav: aleluja — hvalite Gospoda (hallelu Jahve). V evangeliju pa slišimo veselo velikonočno sporočilo, ki ga je nekoč angel oznanil pobožnim ženam: »Vstal je, kakor je bil rekel.«

Popoldne se blagoslavlja jedi (spomin na judovsko velikonočno jagnje). Proti večeru pa se razvije slovesen obhod s sv. Rešnjim Telesom. — Post neha opoldne.

4. april

BELA NEDELJA

Do danes so nekdanj novokrščenci nosili bela krstna oblačila. Tudi mi smo prejeli pri krstu tako belo obleko, podobo posvečujoče milosti božje, z naročilom: »Vzemi belo obleko in prinesi jo neomadeževano pred sodni stol našega Gospoda Jezusa Kristusa, da boš imel(a) večno življenje!« — Evangelij o nevernem Tomažu (Jan 20, 19—31).

11. april

DRUGA NEDELJA PO VELIKI NOČI

Evangelij o dobrem pastirju (Jan 10, 11—16).

14. april, sredo VARSTVO SV. JOZEFA

V težkih časih je sv. oče Pij IX. leta 1870 izročil Cerkev sv. Jožefu, da bi jo čuval kakor nekoč nazareško družino.

»Ko je pa Jezus prvega dne v tednu zjutraj vstal, se je prikazal najprej Mariji Magdalenici« (Mr 16, 9).

Velikonočni slavospev

To je ona noč, v kateri si nekoč izpeljal naše očete, izraelske sinove, iz Egipta, in jih vodil čez Rdeče morje, ne da bi si omočili noge.

To je torej noč, ki je s svellobo ognjenega oblaka pregnala temo greha.

To je noč, ki danes po vesoljnem svetu vse, ki verujejo v Kristusa, trga iz posvetnih strasti in teme grehov in jih vrača milosti in pridružuje svetnikom.

To je noč, v kateri je Kristus raztrgal vezi smrti in kot zmagovalec vstal iz groba.

Saj nam nič ni koristilo, da smo se rodili, če bi nam ne prišla pomoč odrešenja.

O čudovito ponižanje tvoje dobrote do nas!

O neizmerna naklonjenost tvoje ljubezni: da bi služabnika odrešil, si Sina daroval!

O res ljubezni vreden greh Adamov, ki ga je izbrisala Kristusova smrt!

O srečna krivda, ki je zaslužila imeti tako velikega, tako vzvišenega Odrešenika!

O res blažena noč, ti edina si smela vedeti čas in uro, ko je Kristus vstal od mrtvih!

To je noč, o kateri je pisano: »Noč bo zasijala kakor dan« in »Noč mi sveti v mojem veselju«.

Ta posvečena noč torej odganja zlo, izmiva grehe in vrača padlim nedolžnost in žalostnim veselje. Odganja sovraštvo, prinaša složnost in uklanja oblasti.

VESELE IN BLAGOSLOVLJENE VELIKONOČNE PRAZNIKE!

Urednik sporoča:

Dopisnici iz Kočevja: Prav, da nisi več grda pesimistka, kakor praviš. Želim, da pri dobri, veseli volji ostaneš. Tvoja črtica »Kam« je zanimiva, kakor nalašč za dekleta Tvojih let. Danes samo nekaj stavkov, da bodo tudi druge verjele: »Srečala sem modrookega črnolasca, vitke rasti in čiste duše. Vztrepetala sem. »Ali si Ti, ki boš napolnil moje srce?« Njegove oči so govorile: »Jaz sem.« Že sem držala v rokah rdečo rožo, da bi mu jo dala. Pa mi je vzplalo srce in zahrepenelo mimo njega v daljavo. »Ti nisi, Bog s Teboj!« Šla sem dalje za

hrepenenjem. Kam, o Bog, kam?« Upam, da se nisi zadnjič oglasila.

Neka čitateljica se je pritožila nad Zingarico. Zakaj neki pisatelj toliko ugiba, katera ima fanta? Ali je to tako hudo, da je treba toliko o tem pisati in ugibati? Prosil bom gospoda, da o priliki sam odgovori.

Majdi: Lepo tolmačiš pomladno hrepenenje. »Tisto nepoznano hrepenenje, ki se oglasi tako močno in silno, da je naše srce premajhno in pretensno zanj, hrepenenje po Bogu. Četudi si tega ne priznaš, je to globoko hrepenenje v Tebi in nobena druga stvar mu ne zadosti, kot večni, neskončni, dobri Bog.« In prav poudarjaš: »Ljubezni

je premalo v otrocih božjih, prave, nezlagane, kristalno čiste ljubezni, ki ozdravlja in oživlja in ki je največje in najlepše, kar nam je dal Gospod.« Se kaj pošlji!

Vsem: Čim več prispevkov boste poslale, tem bolj bo »Naša Zvezda« zanimiva, pestra in res dekliska. Pa ni treba, da vse le modrujete, pošljite tudi primerne literarne prispevke, kratka poročila, opazke, odgovore na ugovore, ki jih slišite.

Urejeni mozaik vsebuje prvo kitico Prešernovega soneta »Memento mori«. V upravi NZ dobe nagrado: Janežič Anica, Kobal Boža, Koštomaj Silva, Mozetič Justa in Vrhovec Marija.

Veliki petek

Dremavo visi velikega petka dan nad vasjo.

Oblaki se podijo kot zlovešče ptice s prhutajočimi krili, izza Velikega vrha veje gorak veter, ki bi ga skoraj smatrala za prvi dih pomladi.

Hiše se stiskajo okoli cerkve kot sive, bele golobice. Samotna ptica čivka med vejami na pol brstečega kostanja.

Sicer je vas tiha in prazna. Pravkar so vrel iz hiš možje, žene v črnih rutah in otroci v cerkev, saj je dan Kristusove smrti.

Samo kakšen majhen otrok se zapodi zdaj pa zdaj na cesto s pisano ragljo v ročici, a se tudi ta kmalu naveliča.

Križev pot je minil. Pevci na koru so odpeli Jeremijeve žalostinke, ljudje se vračajo domov z zavestjo, da so vsaj malo zadostili za grehe Onemu, ki leži razpet na križu pred oltarjem in čaka pobožnih poljubov, vzdihov, kesanja...

Izza vogala velike, sila imenitne hiše v vasi pridrsa stari berač Friškovec. Obraz mu je naguban in starikav kot zemeljska skorja, uvelo telo se opira na grčavo krevčko. Na sivih laseh mu čepi raztrgan, kot od saj začrnel slamniki — na hrbtu pa nosi zmehano harmoniko, ki ni — po pravici rečeno — nič prida, ampak Friškovec bi dal tudi življenje zanj.

Kakor hitro so ga otroci zagledali, že so jim bila usta polna veselega smeha in oči polne razposajenosti. Hm! To ni kar tako če se Friškovec potrudil iz svoje kajžice sem doli v vas.

»Friškovec, Friškovec, zaigraj, zaigraj,« vpijejo in tečejo za njim, da se jih ubogi starec komaj otepa kot os. Danes se je namreč namenil v cerkev Boga molit, ki razpet leži na križu in čaka kesanja. Kako naj se potem Friškovec, ki ga že koščenka s koso zalezuje, upa zaigrati na tako sveti dan. Saj bi pustil meh doma, a kaj, ko se pa zapah nekam slabo zapira in kakšna mrcina bi mu lahko odnesla najdražje na tem svetu.

»Zaigraj, zakaj pa imaš harmoniko s seboj,« kriči razposajeni drobiž. Ta ga pocuka za krpo, ki visi od jopiča, oni mu potiplje slamniki in Měškóvkin Blaž si upa pritisniti celo na gumb in raztegniti meh na hrbtu, da dà od sebe čudno cvileče disakorde, ki se prav nič ne skladajo z velikim petkom.

Friškovec gre dalje, sope in hrope, tako hiti, da bi čimprej dospel do cerkve.

»O, Bog, saj vidiš, kakšen revež sem, pomagaj mi in spodi te kričače od mene,« prosi v mislih, zraven pa suje na vse strani. Čimdalje večja kopica otrok se vali za njim, ga zmerja in se mu posmehuje.

Obnemogel je. Solze se mu ulijejo po licih in z jokajočim glasom prosi, naj ga puste pri miru. Nikogar ne gane.

»Kaj se zna Friškovec jokati? Kdo te je pa učil?« se norčujejo.

Prignali so ga do cerkvenih vrat. Grobna tišina v cerkvi — razposajena mladež, posmehujoči kriki starcu — zunaj.

Friškovec se opoteče v cerkev in se zgrudi pred Križem. In glej! Roke mu krvavijo in topla kri se razliva po križu, ki leži pred njim in na njem On, ki čaka kesanja...

Paglavec mu je zalučal kamen in ga zadel. Prej tega ni zapazil, sedaj krvavi čimdalje bolj.

Marsikoga posili smeh v klopih na moški in ženski strani, ko vidi Friškoveca klečati pred Bogom, a njegove slabosti ne zapazi nihče. Nenadoma pade na mrzla tla in obleži negiben.

Dva moža priskočila in ga odneseta iz cerkve. Komaj se prerineta skozi gnečo otrok, ki so čakali na Friškoveca, da bi mu spet nagajali... Videli so ga skoro mrtvega, nihče pa se ni pokesal norčevanja.

Viharna noč. Grom in blisk stresa ozračje, v vsaki hiši brli leščerba, ljudje čujejo in se križajo.

Visoko gori v bregu je v kajžici izdihnil Friškovec. Bilo pa je na veliki petek.

Janošna.

Žingarica

(Po spominih piše Janko Mlakar.)

Sprejem pri gospe profesorici je bil, tako so pravile, nadvse prijazen. Povabljene so bile celo na kosilo. To je bio zanje pač pravo doživetje.

Ostale izletnice, ki niso bile tako srečne, da bi jih bila kakšna profesorica povabila v svojo vilo na obed, se pa niso posebno z Bledom pohvalile.

20. Zamenjana medicina.

V četrtek smo počivali vsi tisti, ki smo gledali prejšnji dan na Koroško, in tiste, ki so se kopale na Bledu. Ura je bila že poldnevna, ko so deklice počasi kapale iz spalnic ter »hitelec« počasnih korakov proti Završnici. Nekaterim se je zelo poznalo, da še niso trenirane za ture.

Hrizanto sem še o pravem času pred zajtrkom prestregel, da sem ji dal vsakdanjo medicino.

»Danes ima pa ribje olje čuden okus,« je rekla ter se kar stresla.

»Seveda, medica ni. Usta si poplakni z vodo, pa bo,« ji pravim ter postavim steklenico z ribjim oljem nazaj na okno.

Kmalu nato pride Blanda ter me prosi, da bi ji dal ricinovega olja.

»Tako, samo ponj moraš iti v mojo sobo. Ključ visi na tramu pred vrati.«

»Ne, gospod profesor, saj je tu na oknu. Poglejte!«

In pomoli mi pod nos steklenico, iz katere sem dal Hrizanti »ribje olje«. Zato je imela tako »čuden okus« —.

Ricinovo olje sem imel vedno spravljeno v svoji sobi, ker bi ga bilo prehitro zmanjkalo, tako rade so ga deklice jemale. Najbrž sem pa prejšnji večer, ko sem ga dal Evaristi, zamenjal v naglici steklenici, pustil ricinovo olje na oknu, ribje pa odnesel s seboj v sobo.

»Uboga Hrizantema, kako naj priredi predpisanih deset kil, če bo pa pila namesto ribjega olja ricinovo.«

Tako sem si mislil, ter jo iskal, da bi jo vprašal, kako ji je »ribje olje« teknilo, pa je nisem našel. V obednici so dežurne trebile solato, nekatere so zunaj snažile in mazale čevlje, druge so pisale pisma, Hicina in Eleverija sta pa igrali ping-pong.

Tu mi pride Ceferina povedat, da Evlalija ni vso noč zatisnila očesa, da jo je zeblo, čeprav je bila dobro odeta, da je šla po sv. maši nazaj v posteljo in da jo sedaj vročina kuha.

»Vročina« me je prestrašila in šel sem v spalnico gledat, kaj je z njo.

»Kaj pa je s teboj, Evlalija?«

»Vso noč me je treslo, sedaj mraz, sedaj vročina.«

Ker sem vedel, da tu nič ne opraviš z ricinovim oljem, sem ji dal toplomer, da si ga je vtaknila pod pazduho. Ko ga mi je čez četrto uro vrnila, je kazal 36,5 stopinj. Povedal sem ji, da ima čisto normalno temperaturo, in komaj je to zvedela, sta jo mrzlica in vročina popustili. Obrnila se je na desno uho ter sladko zaspala.

Ko pridem iz salona, me prestreže Celza.

»Na nogi sem si odrla prst, pa se bojim, da bi jutri ne mogla na Begunjsčico.«

Najprej sem ji z jodom očistil rano, potem sem ji pa na prst pritisnil obliž.

»Drži se kakih pet minut za prst, da se obliž dobro prime, pa bo kmalu dobro.«

Nato grem v obednico nazaj. Prišel sem ravno prav. Vsa tla so bila okrvavljena. Hicina si je zadrla v peto trsko, ko je bosa letala okrog ping-ponga. Tudi to operacijo sem hitro izvršil. Najprej sem ji iz pete potegnil trsko, ki jo je takoj Perpetua vzela, češ da bo z njo zakurila. Potem sem pa rano dobro z jodom izmil in z obližem zakrpal. Hicina je rekla samo dvakrat »asa«, takoj nato je pa že zopet ping-pongala z Eleverijo.

Po končani ordinaciji sem šel k Smokuškemu mostu. Tam sem si ogledal potok, ki se izliva v Završnico ter poiskal pripravno mesto, kjer bi deklice lahko prale. Ta potok je namreč precej toplejši od Završnice. Ko sem se obrnil nazaj proti Žingarici, mi prideta nasproti Hrizanta in Simforoza. Tu se spomnim na »ribje olje«.

»No, Hrizantema, kaj pa tvoje notranje zadeve?«

»Notranje zadeve?«

»Kaj me ne razumeš? Potem ti moram natančneje povedati? Ali čutiš kakšne težave?«

»Včeraj že,« se zasmeha Simforoza, »danes je pa čisto dobro. Sinoči vas je pa hotela že prositi, da bi ji dali ricinovega olja.«

»Hrizantema, ali si ga že kedaj pila?«

»Še nikdar. Pa saj mi je ribje olje tudi pomagalo.«

»No vidiš, za kaj vse je ribje olje dobro, pa ga tako nerada piješ. Sedaj pa pojdi z menoj. Tamle v tistem otoku, ki se pred mostom izliva v Završnico, bomo naredili tolmun za pranje. Dekleta se pritožujejo, da je Završnica premrzla.«

»Pa je res. Včeraj sem oprala dva robca, pa bi mi kmalu roke odpadle, tako je bila voda mrzla,« je rekla Simforoza.

»Kaj pa ti, Hrizanta, ali tudi pereš?«

»Ni vredno, ker pojdem itak že v soboto domov. Bodo že doma oprali.«

»No pa le pomagaj graditi jez, čeprav ga ne boš uživala.«

Bila je res tako velikodušna, da je nosila kamenje za gradnjo jez. Pozneje nam je prišla na pomoč tudi Školastika. Naredili smo tako globok tolmun, da mi je segala voda do kolen, kar je bilo popolnoma zadosti, kakor se je izjavila Simforoza, ko se je naveličala nenavajenega dela.

Ko smo prišli v Žingarico, je pravkar prinesel Abdon pošto. To je bil vsak dan važen dogodek. Deklice so »pismo-nošo« kar obsule. Abdon se jim je pa navadno izmuznil ter jim prepustil svojo aktovko z vsebino vred, katero so si hitro razdelile.

Hijacinta je dobila to pot več pisem in velik zavitek. S prvim pismom, ki ga je odprla, je pritekla veselo k meni.

»Gospod profesor, Darija mi piše, če sme v ponedeljek priti v Žingarico?«

»Naj le pride. Ker odide Hrizanta, bo z njo število zopet polno.«

Po prejeti pošti je navadno v obednici šum potihnil, ker so deklice brale pisma. Tiste pa, ki so dobile kake zavojke, so se hitro izgubile z njimi v spalnico. Nekatere so večkrat kaj dobile od doma, pa so sestrsko delile s tovarišicami.

21. »Mucike« v žalosti.

Tisti četrtek popoldne, ko smo počivali od teže in truda prejšnjega dne, sem prišel z mucikami nekoliko v konflikt.

Kmalu po malici prideta Tiburcija in Bibijana ter me prosita, da bi šel z njima. Peljali sta me v sobo poleg salona, v kateri je stala postelja, ki pa še ni bila zložena. Tam sta sedeli na žimnici Emerencijana in Venancija. Nekaj časa so se dregale druga drugo, potem se je pa ojunčila Emerencijana ter začela odkrivati njihove želje.

Prosile so me, da bi smeje povabiti v Žingarico gospo Kornelijo, pa tako, da bi prenočila v koči. Ker so deklice v dotični sobi imele čevlje spravljene, so mucike menile, da bi čevlji kam drugam romali, in bi potem za gospo profesorico lahko pripravile sobo.

»Dekleta, iz tega ne bo nič. Gospo Kornelijo lahko povabite, prenočila pa tu ne bo. Kot rekonvalescentinja potrebuje udobnosti, kakršne ji Žingarica ne more nuditi.«

Na to mojo odločbo so se jim obrzi tako podaljšali, da bi se bil najrajši smejal. Vstale so nekam pobite ter odšle v salon.

Prišlo je pa še hujše.

Da bi ne silile vedno na Bled, sem sklenil tiste jopice in plašče, katere jim je gospa Kornelija posodila, kar po Abdonu nazaj poslati. Zato sem prosil gospodično Dionizijo, da bi naredila iz te obleke pripraven »punkelje«, ki bi se lahko navezal na kolo.

Greva torej v spalnico. Muce so se dele na žimnicah in se grdo držale.

»Kje pa imate tiste pelerine, katere vam je gospa profesorica posodila? Abdon pojde jutri na Bled in jih bo nesel nazaj.«

Deklice so me pa tako debelo gledale, kakor bi me ne bile razumele.

»No, ali bo kaj? Hitro obleko sem, jaz vas ne bom čakal.«

Sedaj šele so vstale in storile, kar sem bil ukazal. Obleko so imele varno zaprto v kovčgih, vsaka svoj kos. Molčale so pa še vedno. Ko sva pa z gospodično Dionizijo odšla, so se pa spustile v jok.

»Jaz grem takoj v Bohinj nazaj,« rekla je med solzami Emerencijana. »Jaz pa v Ljubljano,« odmevalo je iz Venancije. »To je pa že indiskretno,« nosila se je Bibijana, ki rada rabi tujke,

pa vedno narobe. Tiburecija je pa tiho jokala in molčala.

Jaz sem sveženj, ki ga je bila naredila nadzorovalna dama, nesel v svojo sobo, potem sem pa šel gledat, kaj dela ostala družina.

V obednici je Elevterija likala, zase in za druge, kar je jako rada delala. V kotu pod oknom so Prima, Sekunda in Pudencijana igrali »lorum«, druge so bile večinoma raztresene okrog kočice. Na desni strani vrat je sedela v naslonjaču Nimfa, kakor navadno. Roke je držala na naslonilih ter zrla po dolini navzdol. Na obrazu se ji je poznalo, da je s seboj in svojim položajem popolnoma zadovoljna.

»Nimfa, kaj mi je že tvoja mama naročila? Da naj pazim...?«

»Da,« zasmejala se je s svojo mirno veselostjo, »prosila vas je, da pogledate, če ne bom pri odhodu polovico svojih reči tu pozabila. Pa se vam ne bo treba truditi, ker tistih drobnarij, ki jih navadno pozabim, kmalu nič več ne bom imela, če pojde tako dalje. Glavnik je menda ostal na Gosjaku, pasto za čevlje sem nekam zasejala, eno brisačo in milo mi je pa Završnica odnesla.

»Si že pridna, Nimfa, in glej da taka ostaneš,« pohvalil sem jo, da se je kar začudila, kaj najdem na tem hvalevrednega, če spuščata brisače in milo po vodi. Hvalil sem jo pa le zato, ker ni bila — »Bebica«.

Na drugi strani poleg vrat je pa sedela, tudi v naslonjaču, Marcelina, jako pridna deklica iz stolne kongregacije, ki je nikoli nisem videl brez dela. V naročju je imela lep prt, ki ga je z veliko spretnostjo in menda še z večjim veseljem vezla.

Sploh sta bili obe, Nimfa in Marcelina, jako dekorativni, kadar sta »stražili« v svojih naslonjačih hišna vrata. Zato sem jima naročil, da morata v nedeljo, ko bodo prihajali gostje, sedeti pred vrati, da bo kočica lepše izgledala. Nameralni sem postaviti zunaj na trati tudi klopi, na katerih bi sedele Domitila, Simforoza, Hijacinta, Marcela in druge bolj rejene deklice, da bi gostje videli, kako dobro se nam v Zingarici godi.

22. Zingarska policija.

Ker nisem zvečer mogel takoj zaspati, sem naredil načrt za petek, soboto in ves prihodnji teden. Glede svežnja sem si premislil. Nadzorovalna dama je nekaterim kakor Primi, Sekundi, Pudencijani, Smaragdi in drugim, ki niso smele iz tega ali onega vzroka v gore, obljubila, da jih bo še enkrat peljala na Bled. Zato sem sklenil, da pojdemo v soboto vsi tja, ker sem hotel tudi gospo Kornelijo obiskati.

Naslednje jutro sem prosil Kalopodijo, naj pošlje Tiburcijo in Emerencijano k meni v sobo. Zavezoval sem ravno nahrbtnik, ko sta se prikazali skozi vrata z radovednim izrazom na obrazih. Pokažem jima na »punkeljc«, ki je ležal na postelji in pravim: »Tu imata tiste vaše cape. Ker gremo jutri vsi na Bled, jih lahko same nesete nazaj.«

Pogledale sta me še bolj debelo, kakor prejšnji dan, ko sem od njih zahte-

val »cape«, nato pa pograbitve sveženj ter izginete skozi vrata. Na stopnicah je nekoliko poropotalo, pa sta bili v dnu; samo tega ne vem, ali z nogami ali z glavo naprej. Ko sta prišli s »punkeljcem« v salon, je prišla Emerencijana Venancija, Tiburecija pa Bibijano in vse štiri so začele od veselja plesati.

Pa so naše muce čisto dobre deklice. Če bi bile vse take, bi mi ne bilo treba ugibati, katera je »Bebica«, in jih svariti pred »fantalizmom«.

Ko mi je potem Simforoza povedala, kakšno veselje sem jim naredil, mi je padla pametna misel v glavo. Ker je bila tudi gospodična Dionizija namenjena z nami na Begunjščico, bi bila Zingarica ves dan brez pravega nadzorstva. Pokličem torej muce k sebi ter jim pravim: »Ali bi mi storile neko uslugo?«

»Karkoli hočete, le povejte,« dejala je Tiburecija odločno.

»Torej poslušajte! Ker ostanete doma, pazite, če bo kakšen fant oblezoval Zingarico. Povejte vsakemu, da nima tu ničesar iskati! Ali boste to storile?«

»Da,« je za vse obljubila Emerencijana. »Kar z mokro cunjjo ga bomo nagnale.«

»Res, prav indiskretno,« ji je pritrdila Bibijana.

Ker sem vedel, da se lahko nanje zanesem, sem se brez skrbi odpravil s svojimi »planinkami« od doma.

23. Še enkrat olje.

Jasno jutro je obetalo lep dan, pa je ostalo, žal, pri obljubi. Na Poljški planini nas je že zajela megla. Od časa do časa se je za nekaj hipov pretrgala, da smo videli, kako na Bledu sonce sije. V Roblekovem domu smo nekoliko počivali in tu je Evarista doživela svoje presenečenje.

»Saj to ni čaj, marveč olje za solato,« zasmejala se je Agapita, ki je sedela pri peči v krogu svojih prijateljic.

Beseda olje me je takoj spravila kvišku.

»Kdo pa prodaja olje za čaj?«

»Jaz,« rekla je žalostno Evarista. »Perpetua mi je skuhalo steklenico čaja za pot. Sedaj pa vidim, da sem vzela s police v shrambi namesto čaja steklenico olja. Vso pot sem se nanj veselila, sedaj pa vidim, da sem zastoj nosila, to neumno olje.«

»Saj ga boš tudi nazaj nesla, prav tako zastoj.«

»Kaj, še nazaj ga bom nesla?«

»Seveda, kaj misliš, da ga bomo tu pustili?«

»Evarista je na te besede glavico žalostno povescila. Ker je iz stolne kongregacije, me je še premalo poznala.

Ko smo prišli na vrh, nismo drugega videli kakor sivo meglo. Ker se ni hotela umakniti, smo se pa mi. V Roblekovem domu smo se potem samo toliko zamudili, da smo pobrali svoje stvari. Steklenice z oljem se je pa na Evaristino veliko veselje usmilila oskrbnica in nam jo odkupila.

Na Poljški planini nas je zapodil dež k planšarici pod streho. Ker soba ni posebno velika, so pri mizi samo tiste sedele, ki so jedle »mlečne izdelke«, s katerimi jim je planšarica postregla.

Druge, ki še niso prišle na vrsto, so se pa porazdelile v sobi in smele gledati.

Ko se je nekoliko zvedrilo, sem šel ven opravljat brevir, pa so mi to bogoljubno delo preprečile krave, s svojo prijaznostjo. Hodile so venomer za menoj ter me hotele lizati. Brevir jim je bil posebno všeč, ter so večkrat hlavnile po njem. Slednjič sem se naveličal te kravje ljubeznivosti, ki so jo deklice skozi okna z velikim dopadanjem opazovale, ter ji ušel v kočico.

Ko so se do dobra odpočile, smo odšli proti dolini. Med potjo je še nekoliko pršelo, potem se je pa dež naveličal in prenehal. Ko smo prišli na Jezerca, je že sonce sililo skozi oblake.

24. Preprečeni sestanek.

Pred Zingarico so nas sprejele mučike, ki so se takoj pohvalile, kako zvesto so stražile »Dom božjih otrok« pred moškimi vsiljivci.

V gozdiču poleg kolovoza so nabirale za gospo Kornelijo cvetice, pa zagledajo mladega fanta, ki jo je mahnil kar naravnost po klancu navzgor. Takoj so bile pri njem ter mu zaprle pot.

»Kam hočete?« rekla je Tiburcija. »Ta pot je zasebna in pelje v Zingarico.«

»Saj sem prav tja namenjen,« odrezal se je fant.

»Pa ne smete v kočico. Gospod profesor je rekel, da ne smemo nobenega fanta pustiti gor.«

»Niti bratje nas ne smejo obiskati,« je modro pristavila Emerencijana.

»Saj ti nimaš nobenega brata,« jo je popravila Bibijana.

»Pa bi ga lahko imela, če bi bila naša Teodula fant.«

Seveda, takemu pojasnilu ni mogla Bibijana nič več ugovarjati.

»Kaj pa hočete v Zingarici?« vpraša sedaj Venancija fanta, ki je hotela menda igrati nekako posredovalno vlogo.

»Na fantovskem kongresu sem pozabil v podstrešju odejo, jo pa grem iskat.«

»Prav,« odločila je Butterfly. Ve ga tu stražite, da vama ne uide v Zingarico, jaz pa grem po njegovo odejo. Najbrž je tista, ki je zadnjič visela na nekem oknu, pa jo je potem Perpetua spravila.«

»Prinesla sem mu odejo,« je pripovedovala važno Tiburcija. »ter jo mu izročila. Potem se je pa obrnil in odšel.«

»Naša Zvezda«

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo uredniški konzorcij (dr. T. Klinar).

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane:

celoletno 1936/37 za oba dela . . . 30 Din.
celoletno 1936/37 za en del . . . 15 Din.
posamezna (ločena) številka
po znižani ceni za dijakinje . . . 50 par.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Pred škofijo 12/II (stolno župnišče).

Tiska Jugosl. tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).